

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 189/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., spol. s r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. H., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a v čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ndob 66/05 z 3. októbra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2006 doručená sťažnosť spoločnosti S., spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. H., B., ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a v čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie § 14 ods. 1 v spojení s § 1, § 3, § 120, § 132, § 153 ods. 1 a § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Ndob 66/05 z 3. októbra 2005.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 45 Cb 7/99 rozhodol o žalobe S., a. s. (ďalej len „žalobca“) proti sťažovateľke o zaplatenie 367 650 000 Sk rozsudkom z 31. marca 2004, ktorý bol zmenený v rámci odvolacieho konania rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Obo 263/04 z 13. januára 2005 tak, že žaloba žalobcu proti sťažovateľke bola zamietnutá. Proti uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu podal žalobca 3. marca 2005 dovolanie, ktoré prerokúvava najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 48/05 v senáte, ktorého predsedníčkou je sudkyňa JUDr. J. Z. Sťažovateľka 29. septembra 2005 vznesla proti predsedníčke senátu JUDr. J. Z. námietku zaujatosti, o ktorej rozhodol najvyšší súd sťažovateľkou napádaným uznesením sp. zn. 3 Ndob 66/05 z 3. októbra 2005 tak, že JUDr. J. Z. nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodovania vecí vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Obdo V 48/05. Podľa tvrdenia sťažovateľky toto rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým rozhodol o jej námietke zaujatosti je protiústavné a nezákonné, pretože najvyšší súd sa v ňom nevysporiadal so všetkými, v rámci námietky zaujatosti, uvádzanými skutočnosťami, a to s jej námietkou o neobvykle rýchlom konaní predsedníčky dovolacieho senátu najvyššieho súdu, ktorá bola podľa sťažovateľky dostatočnou objektívnou pochybnosťou o jej zaujatosti a dôvodom na jej vylúčenie.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že: *«Najvyšší súd SR odôvodnil svoje uznesenie tým, že „z obsahu spisu nemožno vyvodiť záver, že u JUDr. Z. je daný osobný vzťah k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom, ktorý by mohol ovplyvniť jej objektivitu pri prejednávaní a rozhodovaní predmetnej veci“ a obsah oznámenia najvyššieho súdu na jeho internetovej stránke a jeho úradnej tabuli je v súlade s § 156 ods. 3 O. s. p.*

Okrem toho Najvyšší súd v uznesení z 3. 10. 2005 poukázal na to, že ostatné skutočnosti uvádzané v námietke zaujatosti „sa týkajú postupu sudkyne v konaní

o prejednávanej veci, ide teda o dôvody, ktoré sú pre podanie námietky zaujatosti vylúčené (§14 ods. 3 O. s. p.)“.

Takéto vybavenie našej námietky zaujatosti je povrchné a neúplné a je v rozpore s citovanými ustanoveniami O. s. p.

Ako sme to uviedli v časti II., namietali sme, že JUDr. Z. konala v tejto veci neobvykle rýchlo a v rozpore s jej tvrdením o množstve nevybavených starších vecí. Naše tvrdenia v tomto smere navádzajú dôvodné podozrenie, že predsedkyňa senátu nepostupovala nestranne, ak urobila výnimočné opatrenie, spočívajúce v tom, že napriek nevybaveným veciam z roku 2004 (a zrejme aj z roku 2003) nerešpektovala zásadu vybavovania vecí podľa poradia ich „nápadu“, ale vytýčila termín pojednávania v našej veci následne po tom, čo oznámila právnenému zástupcovi našej protistrany, že to objektívne nie je možné, pretože má ešte nevybavené veci z rokov 2003 a 2004.

S touto našou námietkou sa Najvyšší súd SR v konaní o zaujatosti sudkyne nezaoberal. V uznesení z 3. 10. 2005 najvyšší súd túto námietku neuvádza a ani jej dôvodnosťou sa v dôsledku toho nezaoberá.

Z toho potom vyplýva, že odôvodnenie uznesenia z 3. 10. 2005 je v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p. (v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.) a celé konanie najvyššieho súdu v tejto veci nezabezpečuje spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p.), nie je zárukou zákonnosti a neslúži na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 O. s. p.), pretože súd nekonal tak, aby ochrana našich práv bola účinná (§ 120 O. s. p.), nevyhodnotil všetky dôkazy a skutočnosti v súlade s § 132 O. s. p. a nerozhodol na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 153 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.).»

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol:

„1. podľa § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. po predbežnom prerokovaní prijal tento návrh na konanie,

2. vyhovel našej sťažnosti a vyslovil, že uznesenie Najvyššieho súdu SR z 3. 10. 2005 sp. zn. 3 Ndob 66/05 je neústavné a nezákonné, pretože ním a konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, boli porušené ustanovenia

a) článkov 46 ods. 1, 47 ods. 2 a 3 a 144 ods. 1 Ústavy SR,

b) článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (...),
c) § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov) (...) v spojení s § 1, 3, 120, 132, 153 ods. 1 (v spojení s § 367 ods. 2 O. s. p.) a § 157 ods. 2 O. s. p. (v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.),

3. vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu SR z 3. 10. 2005 sp. zn. 3 Ndob 66/05 boli porušené naše základne ústavné práva na zákonný a spravodlivý súdny proces a rozhodnutie

4. zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR z 3. 10. 2005 sp. zn. 3 Ndob 66/05 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a

5. priznal nám náhradu trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a ods. 5 a zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých namietala, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ndob 66/05 z 3. októbra 2005 boli porušené jej základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a v čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v ustanovení čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj v ustanovení § 14 ods. 1 v spojení s § 1, § 3, § 120, § 132, § 153 ods. 1 a § 157 ods. 2 OSP.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu a jeho právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení. Podľa názoru sťažovateľky predsedníčka *„konala v tejto veci neobvykle rýchlo a v rozpore s jej tvrdením o množstve nevybavených starších vecí. Naše tvrdenia v tomto smere navádzajú dôvodné podozrenie, že predsedkyňa senátu nepostupovala nestranne“*, pričom najvyšší súd v napadnutom uznesení na tieto skutočnosti neprihliadol a aj preto *„vybavenie našej námietky zaujatosti je povrchné a neúplné“*.

Z citovaného čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a v rámci toho práva na rovnosť v konaní podľa

čl. 47 ods. 3 ústavy) a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, pozri tiež nález sp. zn. II. ÚS 55/98 z 18. októbra 2001).

Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecného súdu, v právomoci ústavného súdu bolo len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecného súdu (v danom prípade najvyššieho súdu) vo veci sťažovateľky, t. j. prerokovanie a rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ndob 66/05 z 3. októbra 2005, sú zlučiteľné s citovanými článkami ústavy a dohovoru.

V odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 3 Ndob 66/05 z 3. októbra 2005 najvyšší súd okrem iného uviedol:

„(...)Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal námietku zaujatosti vznesenú žalovaným v zmysle § 16 O. s. p. a dospel k záveru, že nie sú dôvody na spochybnenie nezaujatosti JUDr. Z. pri prejednávaní a rozhodovaní predmetnej veci.

Podľa § 14 ods. 1 O. s. p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Uvedené zákonné ustanovenie predpokladá u sudcu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, taký vzťah jeho osobného záujmu k veci, účastníkom alebo ich zástupcom, ktorý by napriek snahe o objektivnosť rozhodovania mohol ovplyvniť jeho objektivitu. Z obsahu spisu nemožno vyvodiť záver, že u JUDr. Z. je daný osobný vzťah k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom, ktorý by mohol ovplyvniť jej objektivitu pri prejednávaní a rozhodovaní predmetnej veci.

Žalovaný vo vznesenej námietke zaujatosti poukazuje na to, že predmetná vec bola oznámená na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj na úradnej tabuli Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zozname vyhlasovaných vecí senátu Obdo V dňa 30. septembra 2005, pričom z uverejneného zloženia senátu nebolo možné zistiť, kto je predsedom senátu v jeho veci. Podľa § 156 ods. 3 O. s. p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Obsah uvedených údajov je v súlade s citovaným ustanovením.

Ďalšie skutočnosti, uvádzané žalovaným vo vznesenej námietke zaujatosti sa týkajú postupu sudkyne v konaní o prejednáwanej veci, ide teda o dôvody, ktoré sú pre podanie námietky zaujatosti vylúčené (§14 ods. 3 O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že námietka zaujatosti predsedníčky senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. J. Z. v konaní, vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. I Obdo V 48/05 nie je dôvodná, a preto jej nevyhovet. “

V citovanej časti najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré treba ustanovenie § 14 ods. 1 OSP vykladať a uplatňovať práve takýmto spôsobom, a nie iným, a tým zároveň podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne) odpovedal aj na argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej tieto zákonné ustanovenia treba vykladať a uplatňovať odlišne.

V každom prípade uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu

nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia ustanovenia § 14 ods. 1 OSP najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje a na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia preto ústavný súd nie je oprávnený.

S ohľadom na uvedené neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup a rozhodnutie najvyššieho súdu mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré vo svojej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom, neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jej práva na súdnu ochranu. Najvyšší súd neodoprel sťažovateľke spravodlivosť, ibaže jej námietke zaujatosti predsedníčky senátu v danom prípade nevyhovel. Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96). Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

3. V časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala vyslovenia porušenia jej práva podľa čl. 144 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd jej návrhu nevyhovel, pretože nezistil medzi týmto procesným ustanovením ústavy a tvrdeným

porušením základných práv sťažovateľky relevantnú súvislosť. Z tohto dôvodu bola aj v tejto časti jej sťažnosť zjavne neopodstatnená.

4. Pokiaľ ide o napadnuté ustanovenie čl. 43 ods. 2 ústavy prima facie možno konštatovať, že v okolnostiach danej veci právo sťažovateľky na právnu pomoc odmietnuté nebolo, aj keď je zrejmé, že iniciálky právneho zástupcu sťažovateľky v záhlaví napadnutého uznesenia skutočne nie sú uvedené. Sťažovateľke však nič nebránilo v tom, aby napr. v zmysle § 167 ods. 2 v spojení s § 164 OSP požiadala o opravu tejto zrejme formálnej nesprávnosti. Z obsahu sťažnosti nevyplýva, že by tak učinila, preto treba považovať jej sťažnosť v tejto časti za neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

5. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti napokon namietala, že postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ndob 66/05 z 3. októbra 2005 došlo k porušeniu § 14 ods. 1 v spojení s § 1, § 3, § 120, § 132, § 153 ods. 1 a § 157 ods. 2 OSP.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými je namietané porušenie sťažovateľmi označených základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z ratifikovaných medzinárodných zmlúv, vyhlásených zákonom ustanoveným spôsobom. Inak povedané v konaní o ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhoduje ústavnosťou, nie o zákonnosti napadnutých postupov a rozhodnutí. Rozhodovanie o zákonnosti postupov a rozhodnutí je zverené predovšetkým všeobecným súdom, preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2006

